

postanowienie, jako § 36-a o następującem brzmieniu:

„§ 36-a. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do zamieszkałych na terenie w. m. Gdańska rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe, z tą różnicą, iż kompetencje zastrzeżone w tem rozporządzeniu dla urzędów gminnych (magistratów) przekazuje się Komisarzowi Generalnemu Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, zaś kompetencje powiatowej władzy administracji ogólnej — wojewodzie pomorskiemu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*
Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych: *D. Konarzewski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*
Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

457.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 19 marca 1930 r.

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o obowiązkach organów wojskowych, asystujących w postępowaniu przymusowem w administracji przy czynnościach egzekucyjnych w budynkach wojskowych lub na okrętach wojennych.

Na podstawie art. 21 ustęp statni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342), budynkiem wojskowym jest każda budowla lub pomieszczenie pozostające pod zarządem władzy wojskowej — okrętem wojennym zaś każdy obiekt pływający żegluga śródlądowej lub morskiej, pozostający pod zarządem władzy wojskowej.

§ 2. Obowiązek asystowania organów wojskowych przy czynnościach egzekucyjnych w budynkach wojskowych lub na okrętach wojennych dotyczy czynności egzekucyjnych, przedsięwziętych zarówno przeciw osobom wojskowym, jak i przeciw innym osobom, zamieszkałym lub przebywającym w budynkach wojskowych lub na okrętach wojennych.

§ 3. Organ egzekucyjny (art. 7 pkt. 2 i art. 8 pkt. 2) przed przystąpieniem do czynności egzeku-

cyjnej w budynku wojskowym lub na okręcie wojennym, powinien zawiadomić o tem komendanta budynku wojskowego lub okrętu wojennego okazując temuż upoważnienie do przeprowadzenia czynności egzekucyjnej.

§ 4. Władzy wojskowej nie przysługuje prawo badania legalności upoważnienia wymienionego w § 3, — ani też zakresu uprawnień organu egzekucyjnego.

§ 5. Komendant budynku wojskowego lub okrętu wojennego nie może zabronić organowi egzekucyjnemu legitymującemu się w myśl § 3, wykonania czynności egzekucyjnej.

§ 6. Celem asystowania przy czynności egzekucyjnej wyznacza komendant budynku wojskowego lub okrętu wojennego w pierwszym rzędzie organ inspekcyjny lub dyżurny, w razie zaś braku takiego organu lub zachodzących przeszkód — inną osobę wojskową.

Do asystowania przy czynnościach egzekucyjnych przeciw szeregowym należy wyznaczać podoficerów — przeciw oficerom, oficera, w równym lub wyższym stopniu służbowym.

§ 7. Obowiązkiem organu asystencyjnego jest być obecnym przez cały czas przy czynności egzekucyjnej, oraz czuwać by przy tej czynności nie zostały naruszone interesy lub powaga wojska. W szczególności organ asystencyjny powinien zarządzić wydalenie z miejsca czynności egzekucyjnej tych osób, które według przepisów dla danej czynności, nie biorą w niej udziału.

Organ asystencyjny jest obowiązany zachować w tajemnicy fakty, które doszły do jego wiadomości przy sposobności asystowania przy czynności egzekucyjnej.

§ 8. Organowi asystencyjnemu nie wolno wkraczać w zakres służbowych czynności organu egzekucyjnego, ani też utrudniać mu wykonania jego obowiązków.

W celu niedopuszczenia do omyłkowego zajęcia przedmiotów stanowiących własność Skarbu Państwa, organ asystencyjny powinien udzielić stosownych wyjaśnień organowi egzekucyjnemu, a jeżeli mimo to zajęcie takich przedmiotów zostanie uskutecznione (protokółarne opisanie i oszacowanie) jest obowiązkiem organu asystencyjnego zgłosić sprzeciw i zażądać uwidocznienia tego sprzeciwu w protokole.

§ 9. Jeżeli czynność egzekucyjna skierowana przeciw dłużnikowi, którym jest osoba wojskowa, pełniąca czynną służbę wojskową, zdaniem organu egzekucyjnego wymaga przeprowadzenia u dłużnika rewizji osobistej — rewizję tę przeprowadza organ asystencyjny w obecności organu egzekucyjnego (art. 30 ust. 3).

Znalezione przy rewizji osobistej przedmioty mające ulec zajęciu, organ asystencyjny doręcza organowi egzekucyjnemu.

§ 10. Organ asystencyjny po skończeniu czynności egzekucyjnej podpisuje protokół tej czynności.

§ 11. Organ asystencyjny składa pisemny meldunek z przebiegu czynności asystencyjnej przełożonemu, który go do tej czynności wyznaczył. W meldunku należy przedstawić czas trwania czynności egzekucyjnej, jej przebieg, oraz ewentualny zgłoszony sprzeciw (§ 8).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
D. Konarzewski

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

458.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lipca 1930 r.

w sprawie ustalenia wysokości opłaty skarbowej od soli jadalnej.

Na zasadzie postanowień §§ 9 i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 roku o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłatę skarbową od 100 kg. wydobytej lub wyprodukowanej w kraju i wprowadzonej do obrotu soli jadalnej ustala się w wysokości:

- a) od soli warzonej lub białej soli kamiennej . . . 13 zł. 50 gr.
- b) od szarej soli kamiennej . . . 8 „ 50 „

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1930 roku.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

459.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 13 czerwca 1930 r.

o rejestracji, kontroli i udzielaniu świadczeń z powodu braku pracy pozostającym bez pracy pracownikom umysłowym.

Na podstawie art. 123 ust. 2 i 3 oraz art. 168 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) oraz na podstawie dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 127), dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. Nr. 29, poz. 93) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1923 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej kompetencji b. ministrów pruskich w zakresie pośrednictwa pracy na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 255) zarządzam co następuje:

I. Objasnienia wstępne.

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje rejestrację i kontrolę pozostających bez pracy oraz zgłaszanie roszczeń o świadczenia z powodu braku pracy i udzielanie tych świadczeń w odniesieniu do pracowników umysłowych, zgłaszających roszczenia lub otrzymujących świadczenia z powodu braku pracy na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

§ 2. Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911).

Paragrafy, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

II. Postanowienia ogólne.

§ 3. W celu uzyskania odpowiedniego zajęcia, a w razie niemożności jego znalezienia w celu uzyskania świadczeń na wypadek braku pracy pozostający bez pracy pracownik umysłowy winien zarejestrować się we właściwej instytucji rejestrującej (§§ 4 — 9).

Dla uzyskania świadczeń na wypadek braku pracy winien pozostający bez pracy ponadto:

a) zgłosić w sposób przepisany roszczenia o świadczenia na wypadek braku pracy za pośrednictwem właściwej kasy chorych (§§ 10 — 17),

b) przez cały czas pozostawania bez pracy wykazywać, że pozostaje bez pracy z powodu niemożności znalezienia odpowiedniego zajęcia (§§ 28 — 31),

c) poddawać się wszelkim zarządzeniom kontrolnym, wydanym na podstawie niniejszego rozporządzenia (§ 32) i zawiadamiać właściwe instytucje w wypadkach, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, o zmianach swoich warunków osobistych i rodzinnych (§ 36) i zmianach miejsca zamieszkania (§§ 37 — 38).